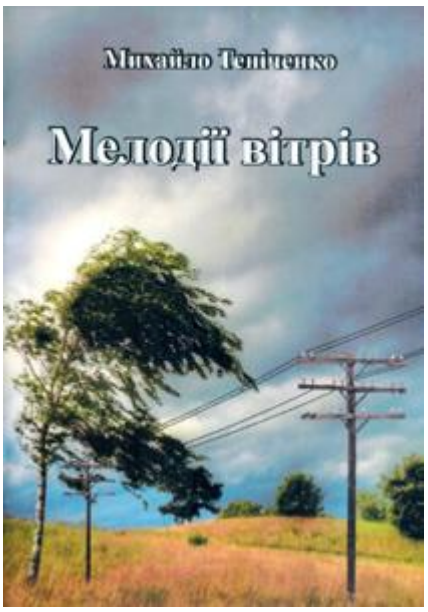

Нові книги у фонді літмузею

СЕРЕД ХОБІ – ПОЕЗІЯ

Михайло Теніченко – технік-будівельник на пенсії. Серед багатьох його захоплень (догляд за власним будинком на Кущівці, теслярство і різьблення, садівництво-городництво, виноградарство і виноробство, читання й рибалка) останнім часом у пріоритеті – заняття творчістю у двох жанрах: лірика та віршований гумор. Є й пісенні тексти, які чекають композиторів. Багато читаючи, у кожне захоплення вникає глибоко, з науковим підходом. Особливо це стосується садівництва. Тут він – майже чарівник. На фруктових деревах красуються привої одразу кількох сортів. Любить творче середовище, тому охоче бере участь у літературно-мистецьких заходах, які організовує музей. Приносить для демонстрації свої дерев'яні саморобки, а на дегустацію - авторські роботи - соки натхнення. Охоче консультує музейників, як доглядати за деревами на садибі корифея. Цього літа подарував нам свою другу книгу лірики «Мелодії вітрів».

Що відчувала, читаючи сповідь давно знайомого по творчому об'єднанню «Парус» ровесника? Багатство і розмаїття духовного світу сучасника, якому, здавалось би, у поважному віці можна спокійно, як у казці, жити-поживати і добра наживати. Але творчим особам спокій тільки сниться. Його чутливій душі до всього є діло. І до агресії Росії в бік України, в Криму й на Донбасі, і до повернення полонених, і до Чорнобильської трагедії, і до занедбаної нами річки Інгул, і до вічних родинних проблем «батьки й діти». А ще його цікавить «Доля і дружба українського і болгарського народу», він ділиться своїми тривогами не лише з читачами, а й з героями віршів «Думки Азовського моря на межі розмежування», «Заклик до художника», «Одна з причин жорстокості в суспільстві». Позитивні почуття Михайла Теніченка не тільки розпросторюються, а й лірично концентруються на описах рідних місць

(Кущівки, Олексіївки) і посвятах рідним людям та друзям. При цьому мало не кожен вірш про природу у нього тьохкає солов'ями, сюркоче цвіркунами, дзвенить бджолами і комарами, озивається перепелом із проса, і вся ця натхненна чудасія захоплено вихлюпується у образно-спостережливих рядках:

Там, де ластівки на дроті
Викладають спів
Всій малечі жовторотій
Без усяких слів…

Серед його героїв зустрічаємо мрію, пісню, романтику, природні стихії та всю гаму людських почуттів, часом змішану і переплутану, як у рядках:

На душі в щастя тяжко і гірко,
Де сховатись йому від журби?

Автор відчуває себе господарем не лише у садибі, а й у житті, де намагається сіяти й плекати добро, долучаючи до цього природні сили. Здається, що вітер у нього – улюблене явище, яке цінує за позитив, мелодійність і грайливість: «Вітри в хлібах у жмурки грають».

Скупий на інтимну лірику автор усе ж поділився ніжним досвідом, згадавши, як «кофтинка просилася з пліч» і порадив, що жінку треба стрічати, як сонця схід. У вірші, присвяченому п'ятиріччю клубу авторської пісні й поезії «Байгород», як девіз прозвучали рядки: «Тут кожен себе розкриває, а творчість смакує до дна».

Друга книжка Михайла Теніченка під редакцією Наталії Бідненко набагато виразніша художньо, ніж перша. І все ж хочеться яскравішого поетичного мислення й метафоричності, бо такі рядки, як «Вагітні на кущах бруньки», «Збирає сонце з трав у кошик роси» та «Санчата в коморі зализують рани» трапляються рідко. Чимало віршів виграли б, якби були не дидактично-описовими, а образно-лаконічними.

Запам'яталась авторська удача – вірш «Порічки». Він йому наснився – дикий кущ на березі ставка, якому поет співчуває, бо ж той ніколи не ріс серед «колег» у саду, не бачив наливних яблук, не чув музики грушопаду… Такою чуйною може бути лише поетична душа, готова молитись на «красу мальв» і співчувати самотній березі, що скоса поглядає на клена. Вірші про пори року (на жаль, одноманітно названі) будуть цікаві й доступні старшокласникам, бо в них є спостережливість, знання природи й поетичні знахідки-родзинки. Ось як автор пише про осінь:

З останніх сил ще бореться з зимою,
Похмуре сонце гріє лиш пів дня.
Не захистить й не затулить собою…
Ось-ось впаде вже осінь із коня.

Сказаному присвячені два розділи книги: «Пропливають літа в сивій пам'яті смутно» та «Душа там тишу п'є».

У заключному третьому розділі «Усміхнімося» кілька віршованих гуморесок додадуть розслабленим нарешті читачам веселого настрою.

Я дякую Михайлові Теніченку за подарунок і музейне партнерство. Бажаю бути уважнішим до мови, в якій трапились і русизми, і суржик, і описки.

А ще – прискіпливіше вибирати видавництво, бо «Ексклюзив-Систем» не зробило в тексті технічної редакції (шрифти й поля, пробіли) та порушило правило укладання «змісту», що прикро для підприємства, яке вже сім років працює в поліграфії.

Антоніна Корінь, науковець
літературно-меморіального
музею І. К. Карпенка-Карого

Опубліковано:
газета «Наше місто і село»,
3 48 від 26.11.2020